

Súd: Krajský súd Bratislava
Spisová značka: 8CoPr/11/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 1316217408
Dátum vydania rozhodnutia: 27. 01. 2026
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Ondrej Krajčo
ECLI: ECLI:SK:KSBA:2026:1316217408.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Bratislave v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Ondreja Krajča a členiek senátu JUDr. Jany Vičkovej a JUDr. Moniky Holickej, v spore žalobkyne: W.. R. J., L.. XX.XX.XXXX, J. T. XX, J., zastúpená: SLAVIKATTORNEYS s.r.o., Mlynarovičova 13, Bratislava, IČO: 50 807 471, proti žalovanému: Ministerstvo vnútra Slovenskej republiky, Pribinova 2, Bratislava, IČO: 00151866, o náhradu funkčného platu, o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Mestského súdu Bratislava IV zo dňa 29. apríla 2025, č.k. B3-45Cpr/15/2016 - 414, takto

rozhodol:

Odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti m e n í tak, že žalovaný je povinný žalobcovi zaplatiť náhradu funkčného platu vo výške 38.972,46 eura, spolu s úrokom z omeškania vo výške 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.2.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.3.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.4.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.5.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.6.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.7.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.8.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,-eur od 11.9.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.10.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.11.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.12.2018 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.1.2019 do zaplataenia (funkčný plat za mesiac december 2018), 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.2.2019 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.3.2019 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.4.2019 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.5.2019 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.6.2019 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.7.2019 do zaplataenia, 5 % ročne zo sumy 1.962,- eur od 11.8.2019 do zaplataenia a 5 % ročne zo sumy 1.694,46,- eur od 11.9.2019 do zaplataenia, všetko do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalobkyňa má nárok na náhradu trov konania v celom rozsahu.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom súd prvej inštancie žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyni náhradu funkčného platu v sume 18.097,21 eur brutto, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 762 eur od 11.08.2017 do zaplataenia, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 762 eur od 11.09.2017 do zaplataenia, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 738 eur od 11.10.2017 do zaplataenia, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 877 eur od 11.11.2017 do zaplataenia, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 738 eur od 11.12.2017 do zaplataenia, úrok z omeškania 5 % ročne zo sumy 676,16 eur od 11.01.2018 do zaplataenia, do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Vo zvyšnej časti žalobu zamietol. Žalobkyni proti žalovanému priznal nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 63,36 % a nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

2. Súd prvej inštancie poukázal na to, že rozsudkom č.k. 45Cpr/15/2016 - 98 zo dňa 06.03.2018 zamietol žalobu, ktorou sa žalobkyňa domáhala určenia, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru založeného medzi žalobkyňou a žalovaným k 31. augustu 2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá. Na základe odvolania žalobkyne však Krajský súd v Bratislave svojim rozsudkom č.k. 8CoPr/5/2019 - 139 zo dňa 11.06.2019 rozsudok súdu prvej inštancie zmenil a určil, že ku dňu skončenia štátnozamestnaneckého pomeru založeného medzi žalobkyňou a žalovaným k 31. augustu 2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá naďalej. Vo zvyšnej časti, v ktorej bola žaloba o zaplatenie náhrady funkčného platu zamietnutá, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Žalovaný podal dovolanie proti rozsudku odvolacieho súdu, voči výroku rozsudku, ktorým odvolací súd zmenil rozsudok súdu prvej inštancie (prvý výrok), avšak Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2Cdo/43/2022 - 200 zo dňa 27.03.2024 dovolanie odmietol. Následne preto vyzval žalobkyňu, aby v lehote do 15 dní doplnila žalobu o zaplatenie náhrady funkčného platu. Žalobkyňa v písomnom podaní zo dňa 15.08.2024 uviedla, že si uplatnila nárok na náhradu funkčného platu podaním zo dňa 05.03.2018 nasledovne: 1.962 eur za čas od 01.09.2016 do 31.01.2017, 1.014,50 eur za čas od 01.02.2017 do 03.02.2017, 1.962 eur za čas od 04.02.2017 do 21.05.2017, 762 eur za čas od 22.05.2017 do 31.12.2017, 1.962 eur za čas od 01.01.2018 až do času, keď umožní žalovaný pokračovať žalobkyňi v práci alebo do doby, keď súd rozhodne o skončení štátnozamestnaneckého pomeru, a to do troch dní od právoplatnosti rozsudku. Žalobkyňa v tejto súvislosti doložila do spisu jednotlivé služobné zmluvy, pracovnú zmluvu a oznámenie o výške a zložení platu dosahovaného u žalovaného. Žalobkyňa si následne v podaní zo dňa 11.08.2020 uplatnila aj úrok z omeškania z jednotlivých náhrad funkčného platu počnúc dňom od 11.08.2017 (z dôvodu premlčania si úrok z omeškania neuplatnila od začiatku rozhodného obdobia od 07.11.2016). Neskôr v tejto časti žalobu upravila, resp. zmenila tak, že náhradu funkčného platu požadovala priznať za obdobie od 07.11.2016 do 28.08.2019. Súčasne v tejto súvislosti poukázal na to, že žalovaný žiadal, aby súd žalobkyňi náhradu funkčného platu nad rámec 12 mesiacov nepriznal podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce a tiež krátil podľa § 55 Zákona o štátnej službe, pričom navrhol vykonať dokazovanie za účelom zistenia či žalobkyňa vykonávala prácu v čase, za ktorý požaduje náhradu funkčného platu a to dopytom na Sociálnu poisťovňu a zistiť, či žalobkyňa v rozhodnom období poberala mzdu alebo iné príjmy, a vyžiadať od žalobkyne mzdové listy za uplatňované obdobie. Uvedené žiadal zohľadniť a náhradu funkčného platu žalobkyňi znížiť o všetky vyplatené príjmy a dávky.

3. Vo vzťahu k náhrade funkčného platu mal vykonaným dokazovaním preukázané, že žalobkyňa mala u žalovaného funkčný plat spolu 1.962 eur. Zo služobnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a Ministerstvom práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 31.01.2017 zistil, že štátnozamestnanecký pomer vznikol dňa 01.02.2017 a bol uzatvorený na dobu určitú do 31.12.2020. Z Oznámenia o výške a zložení funkčného platu na Ministerstve práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava zo dňa 31.01.2017 vyplýva, že žalobkyňa mala funkčný plat spolu 947,50 eura. Zo skončenia štátnozamestnaneckého pomeru na Ministerstve práce sociálnych vecí a rodiny Bratislava súd zistil, že štátnozamestnanecký pomer žalobkyne sa skončil v skúšobnej dobe dňom 03.02.2017. Zo služobnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a Ministerstvom kultúry SR zo dňa 18.05.2017 mal preukázané, že jej štátnozamestnanecký pomer vznikol dňa 22.05.2017. Z Oznámenia o výške a zložení funkčného platu na Ministerstve kultúry SR zo dňa 18.05.2017 súd zistil, že žalobkyňa tam mala funkčný plat spolu 1.200 eur. Štátnozamestnanecký pomer žalobkyne na Ministerstve kultúry SR sa skončil výpoveďou zo strany štátneho zamestnanca zo dňa 23.10.2017 a to ku dňu 31.12.2017. Z pracovnej zmluvy uzatvorenej medzi žalobkyňou a Združením miest a obcí Slovenska zo dňa 29.12.2017 zistil, že pracovný pomer bol dohodnutý na dobu určitú do 28.02.2021, pričom z Platového výmeru zo Zduženia miest a obcí Slovenska zo dňa 29.12.2017 vyplýva, že žalobkyňa mala tarifný plat 12 eur/hod..

4. Takto zistený skutkový stav veci prvoinštančný súd posúdil po právnej stránke z hľadiska opodstatnenosti žalobou uplatnenej náhrade funkčného platu s príslušenstvom podľa § 1 ods. 4, § 52, § 55, § 56, § 81, § 120 zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, ako aj § 79 ods. 1, 2 a § 129 ods. 1 Zákonník práce a dospel k záveru, že žalobe je potrebné vyhovieť, avšak nie v celom rozsahu. Poukázal na to, že základným predpokladom vzniku nároku žalobkyne na náhradu funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru zo strany žalovaného, je neplatnosť tohto skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Po oznámení štátneho zamestnanca, že trvá na tom, aby ho služobný úrad naďalej zamestnával, žalovaný buď začne štátnemu zamestnancovi pridelať prácu až do právoplatného rozhodnutia súdu alebo mu prácu nepridelať, v takom prípade sa poskytuje štátnemu zamestnancovi náhrada funkčného platu. Táto náhrada nemá charakter ekvivalentu

mzdy, ktorú štátny zamestnanec nemohol zarábať v dôsledku toho, že mu služobný úrad neumožnil vykonávať prácu, ku ktorej sa zaviazal podľa služobnej zmluvy, ale má povahu satisfakcie voči štátnemu zamestnancovi a súčasne aj sankcie voči služobnému úradu, ktorý bezdôvodne pristúpil k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru. Ak celkový čas, za ktorý by sa mala štátnemu zamestnancovi poskytnúť náhrada funkčného presahuje 12 mesiacov, môže súd na žiadosť služobného úradu jeho povinnosť nahradiť funkčný plat za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne náhradu funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov štátnemu zamestnancovi vôbec nepriznať. Okresný súd Bratislava III rozsudkom č.k. 45Cpr/15/2016 - 98 zo dňa 06.03.2018 žalobu o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31.08.2016 a zaplatenie náhrady funkčného platu zamietol, proti tomuto rozsudku podala odvolanie žalobkyňa. Krajský súd v Bratislave rozsudkom č.k. 8CoCpr/5/2019-139 zo dňa 11.06.2019 napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil tak, že určil, že ku skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru založeného medzi žalobkyňou a žalovaným k 31. augustu 2016 nedošlo a štátnozamestnanecký pomer trvá naďalej. Vo zvyšnej časti v ktorej bola žaloba o zaplatenie náhrady funkčného platu zamietnutá, rozsudok súdu prvej inštancie zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie, nakoľko v tejto časti zostal žalobný petit na plnenie neúplný a preto súd prvej inštancie mal vyzvať žalobkyňu postupom podľa § 129 CSP na odstránenie väd podania uvedením konkrétnej výšky uplatňovanej žalovanej istiny a vecne posúdiť opodstatnenosť zostávajúceho (peňažného) nároku a v novom rozhodnutí o veci rozhodnúť o náhrade trov odvolacieho konania, proti tomuto rozhodnutiu podal žalovaný dovolanie. Najvyšší súd Slovenskej republiky uznesením č.k. 2Cdo/43/2022 - 200 zo dňa 27.03.2024 dovolanie odmietol. Predmetom sporu tak zostal už iba nárok žalobkyne na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v zmysle § 79 ods. 1, ods. 2 Zákonníka práce v spojení s § 120 ods. 1 Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. Právo zamestnanca na náhradu platu/mzdy vznikne najskôr odo dňa, keď zamestnanec oznámi zamestnávateľovi, že skončenie pracovného/štátnozamestnaneckého pomeru považuje za neplatné, ale zároveň mu oznámi, že trvá na tom, aby bol naďalej zamestnávateľ. Oznámenie zamestnanca, že trvá na tom, aby ho zamestnávateľ naďalej zamestnával, nemusí mať písomnú formu. Prejav vôle zamestnanca môže byť uskutočnený konaním alebo opomenutím, môže sa tak stať výslovne alebo iným spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, čo chcel zamestnanec prejavíť. Pre posúdenie nároku na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru/štátnozamestnaneckého pomeru je rozhodujúce, či zamestnanec oznámil zamestnávateľovi, že trvá na ďalšom zamestnaní. Žalobkyňa po tom, čo jej bolo zo strany žalovaného doručené skončenie štátnozamestnaneckého pomeru ku dňu 31.08.2016, listom zo dňa 03.11.2016 oznámila žalovanému, že skončenie štátnozamestnaneckého pomeru považuje za neplatné, trvala na ďalšom zamestnaní, list bol doručený žalovanému dňa 07.11.2016, ktorý v odpovedi zo dňa 23.11.2016 potvrdil doručenie uvedeného oznámenia. Nárok na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru si žalobkyňa uplatnila v podanej žalobe, v znení špecifikácie zo dňa 15.08.2024 a dňa 27.01.2025 za rozhodné obdobie od 07.11.2016 do 27.08.2019, v celkovej výške 57.124,21 eur spolu s úrokom z omeškania vo výške 5% ročne z jednotlivých mesačných náhrad funkčného platu odo dňa nasledujúceho po ich splatnosti až do zaplatenia. O podanom návrhu na zmenu žaloby ohľadne výšky náhrady funkčného platu spolu s príslušenstvom súd rozhodol uznesením vyhláseným na pojednávaní konanom dňa 15.04.2025 za prítomnosti strán sporu, ktorým navrhovanú zmenu žaloby pripustil podľa § 142 ods. 1 CSP. V čase skončenia štátnozamestnaneckého pomeru mala žalobkyňa u žalovaného podľa Oznámenia o výške a zložení funkčného platu štátneho zamestnanca zo dňa 07.12.2015, funkčný plat spolu 1.962 eur mesačne, z ktorého súd vychádzal pri rozhodovaní o nároku na náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru. Medzi stranami sporu celková výška a špecifikácia funkčného platu za rozhodné obdobie v sume 57.124,21 eur nebola sporná. Vzhľadom na právnu úpravu podľa Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, ktorý sa na daný právny vzťah vzťahuje, je daná subsidiárna pôsobnosť Zákonníka práce vymedzená v ust. § 120 ods. 1 Zákona o štátnej službe a neuplatňuje sa výpočet priemerného zárobku na pracovnoprávne účely podľa § 134 a nasl. Zákonníka práce. V danom prípade preto prvoinštančný súd vychádzal z funkčného platu zamestnanca podľa služobnej zmluvy v zmysle § 55 Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe, podľa ktorého, ak štátny zamestnanec vykonával štátnu službu podľa tohto zákona alebo podľa osobitného predpisu, vykonával prácu vo verejnom záujme alebo vykonával inú závislú prácu pre zamestnávateľa, ktorý je služobným úradom podľa tohto zákona, počas doby, za ktorú je služobný úrad povinný poskytnúť mu funkčný plat z dôvodu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru, povinnosť služobného úradu poskytnúť štátnemu zamestnancovi tento funkčný plat sa znižuje o funkčný plat alebo mzdu za uvedenú činnosť. Vykonaným dokazovaním bolo nesporne preukázané, že žalobkyňa v rozhodnom období vykonávala štátnu službu na Ministerstve práce sociálnych vecí a rodiny SR, Bratislava v období

od 01.02.2017 do 03.02.2017, mala priznaný funkčný plat vo výške 947,50 eur mesačne, na Ministerstve kultúry SR, Bratislava, v období od 22.05.2017 do 31.12.2017, mala priznaný funkčný plat vo výške 1.200 eur mesačne. Žalobkyňa bola ďalej zamestnaná na základe pracovnej zmluvy u zamestnávateľa Združenie miest a obcí Slovenska od 01.01.2018 až do konca rozhodného obdobia. Žalobkyni priznal náhradu funkčného platu z titulu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru v celkovej výške 18.097,21 eur nasledovne: - od 07.11.2016 do 30.11.2016 - v sume 1.569,60 eur (za 24 dní z funkčného platu 1.962 eur), - za mesiac 12/2016 - v sume 1.962 eur, - za mesiac 01/2017 - v sume 1.962 eur, - za mesiac 02/2017 - v sume 1.819,85 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve práce sociálnych vecí a rodiny SR, od 01.02.2017 do 03.02.2017, mala hrubú mzdu 142,15 eur, (1.962 eur - 142,15 eur), - za mesiac 03/2017 - v sume 1.962 eur, - za mesiac 04/2017 - v sume 1.962 eur, - za mesiac 05/2017 - v sume 1.544,60 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, za obdobie od 22.05.2017 do 31.05.2017 mala hrubú mzdu 417,40 eur, (1.962 eur - 417,40 eur), - za mesiac 06/2017 - v sume 762 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu 1.200 eur, (1.962 eur - 1.200 eur), - za mesiac 07/2017 - v sume 762 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu 1.200 eur, - za mesiac 08/2017 - v sume 762 eur, žalobkyňa vykonával štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu 1.200 eur, - za mesiac 09/2017 - v sume 738 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu 1.224 eur, - za mesiac 10/2017 - v sume 877 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu a náhradu príjmu 1.085 eur, - za mesiac 11/2017 - v sume 738 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu 1.224 eur, - za mesiac 12/2017 - v sume 676,16 eur, žalobkyňa vykonávala štátnu službu na Ministerstve kultúry SR, mala hrubú mzdu 1.285,84 eur. Zdôraznil, že náhrada funkčného platu, ktorá patrí žalobkyni je vyvolaná tým, že žalovaný po neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru prestal prideľovať prácu štátnemu zamestnancovi podľa služobnej zmluvy, i napriek tomu, že žalobkyňa trvala na tom, aby ju zamestnávateľ naďalej zamestnával. Poskytnutie funkčného platu je dôsledkom nesplnenia povinnosti zo strany žalovaného prideľovať žalobkyni trvajúcej na tom, aby naďalej vykonávala štátnu službu. V danom prípade boli podľa súdu prvej inštancie splnené zákonné podmienky pre zníženie funkčného platu žalobkyni, predstavujúceho rozdiel medzi funkčným platom, ktorý dosahovala žalobkyňa u žalovaného a funkčným platom, ktorý dosahovala v uvedených služobných úradoch, v zmysle § 55 Zákona č. 400/2009 Z.z. o štátnej službe. Pri rozhodovaní o náhrade funkčného platu však prihliadol aj na žiadosť žalovaného, aby v zmysle § 79 ods. 2 Zákonníka práce náhradu funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov žalobkyni nepriznal, ktorý z procesného hľadiska predstavuje obranu proti žalobe, pričom súd nie je viazaný rozsahom v ktorom žalovaný zníženie náhrady mzdy požaduje. Zdôraznil, že hodnotová zmena v právnom poriadku po prijatí Ústavy Slovenskej republiky s účinnosťou od 1.10.1992 mala za následok zmenu významu normatívneho textu obsiahnutého v ustanovení § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ktorú treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať a to v prípadoch, ak výkon práva na náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, by bol v rozpore v čl. 2 Zákonníka práce. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti (uznesenie Najvyššieho súdu SR sp.zn. 6Cdo/157/2010 zo dňa 14.09.2011 a nález Ústavného súdu SR sp.zn. I. ÚS/331/2019 zo dňa 19.11.2019). Pri rozhodovaní o náhrade mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov súd zisťuje okolnosti (subjektívne a objektívne), ktoré súvisia so zisťovaním týchto základných životných potrieb zamestnanca. Podľa súdnej praxe pri tomto posudzovaní sa zohľadňuje, či bol zamestnanec medzitým zamestnaný, pokiaľ áno, za akých podmienok a zárobkových možností takúto prácu konal, či vykonával prácu zodpovedajúcu svojej kvalifikácii, zdravotnému stavu a schopnostiam, či dosahoval iný príjem ako príjem z pracovnoprávneho vzťahu, prípadne z akého dôvodu nebol úspešný pri hľadaní zodpovedajúceho zamestnania alebo pre aké okolnosti sa do práce vôbec nezapojil. Žalobkyni náhradu funkčného platu z titulu neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru nepriznal za obdobie, počas ktorého bola v pracovnom pomere u zamestnávateľa Združenie miest a obcí Slovenska, vykonávala prácu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 29.12.2017 ako finančná manažérka v rámci národného projektu „Modernizácia miestnej územnej samosprávy“, teda za obdobie od 01.01.2018 do 27.08.2019 (od 28.08.2019 bola opätovne zaradená do štátnej služby). Vykonaným dokazovaním mal totiž preukázané, že v uvedenom období nemala žalobkyňa výrazne nižší príjem ako mala funkčný plat u žalovaného. Zo mzdového listu za rok 2018 bolo preukázané, že žalobkyňa mala hrubú mzdu 26.436,11 eur (funkčný plat 1.962 eur za 12 mesiacov bol 23.544 eur, zvýšený funkčný plat za rok 2018 v sume 2.112,50 eur x 12= 25.350 eur). Zo mzdového listu za obdobie od 01/2019 do 08/2019 bolo preukázané, že žalobkyňa mala hrubú mzdu 17.778,94 eur, ďalší príjem za 07/2019 v sume

776,25 eur, za 08/2019 v sume 742,50 eur, Pohoda Festival s.r.o. za 07/2019 v sume 150 eur, celkom 19.447,69 eur (funkčný plat 1.962 eur za 8 mesiacov bol 15.696 eur, zvýšený funkčný plat za rok 2019 v sume 2.233,50 eur x 8= 17.868 eur). Z uvedených dôvodov na žiadosť žalovaného náhradu funkčného platu z neplatného skončenia štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyni v tomto rozsahu nepriznal a priznal je len náhradu funkčného platu v celkovej výške 18.097,21 eur spolu s príslušenstvom a vo zvyšnej časti žalobu zamietol (57.124,21 eur - 18.097,21 eur). Uviedol tiež, že pokiaľ žalovaný namietal priznanie náhrady funkčného platu a úrokov z omeškania z náhrady funkčného platu v hrubom vyjadrení (brutto) dôvodiac tým, že žalobkyni patrí náhrada funkčného platu iba vo výške stanovenej ako netto mzda/plat, teda očistený od povinných odvodových povinností zamestnávateľa, uvedenú argumentáciu považoval za nedôvodnú, keď priznanie náhrady funkčného platu ako hrubej mzdy/platu nie je v rozpore so všeobecne záväznými predpismi. Ako nedôvodnú vyhodnotil tiež námietku žalovaného, že žalobkyni nevznikol nárok na úroky z omeškania, keď Zákonník práce neupravuje inštitút úrokov z omeškania a do právoplatného rozhodnutia súdu o neplatnom skončení štátnozamestnaneckého pomeru nie je možné určiť, či sa zamestnávateľ dostal do omeškania. Odkázal v tomto smere na uznesenie Ústavného súdu SR zo 4.7.2017, sp. zn. III. ÚS 460/2017 a na závery z neho vyplývajúce. Pokiaľ žalovaný vzniesol námietku premlčania nároku na úroky z omeškania z jednotlivých náhrad funkčného platu, ktorý si žalobkyňa uplatnila návrhom zo dňa 11.08.2020, doplnený podaním zo dňa 15.08.2024, doručeným súdu dňa 15.08.2024 a dňa 27.01.2025, ani túto jeho obranu nepovažoval za dôvodnú. Zdôraznil, že pre posúdenie počiatku premlčacej doby je rozhodujúce, kedy bolo súdu doručené podanie v ktorom žalobkyňa žiadala o rozšírenie petitu žaloby o úroky z omeškania a nie kedy súd prvej inštancie o podanom návrhu na rozšírenie petitu žaloby rozhodol. Podľa § 112 Občianskeho zákonníka, ak veriteľ v premlčacej dobe uplatní právo na súde alebo u iného príslušného orgánu a v začatom konaní riadne pokračuje, premlčacia doba od tohto uplatnenia po dobu konania neplynie. Za osobitné prípady dôvodov spôsobujúcich spočívajúce premlčacej lehoty treba považovať zmenu žaloby, vzájomnú žalobu, kompenzačnú námietku. Spočívajúce premlčacej lehoty nastalo okamihom doručenia podania na súd a v začatom konaní sa riadne pokračovalo, boli splnené zákonom stanovené podmienky v zmysle § 112 Občianskeho zákonníka. Žalobkyňa rozšírila nárok aj o zákonný úrok z omeškania z jednotlivých náhrad funkčného platu následne potom ako Najvyšší súd Slovenskej republiky dovolanie žalovaného odmietol. Žalobkyňa podaním zo dňa 15.08.2024 a zo dňa 27.01.2025 špecifikovala úrok z omeškania vo výške 5 % ročne z náhrady funkčného platu za mesiac 07/2017 až mesiac 08/ 2019. Žalobkyňa z dôvodu premlčania úrokov z omeškania z jednotlivých náhrad funkčných plátov, ktorých splatnosť nastala pred 11.08.2017 si neuplatnila. Splatnosť funkčného platu za mesiac júl 2017 nastala až 11.08.2017, teda v čase uplatnenia nároku na súde. Súd dospel k záveru, že nárok žalobkyne na úrok z omeškania bol uplatnený včas, vo všeobecnej trojročnej premlčacej dobe podľa § 101 Občianskeho zákonníka a z uvedených dôvodov vznesenú námietku premlčania žalovaným vo vzťahu k uplatnenému nároku žalobkyne na úrok z omeškania z jednotlivých náhrad funkčného platu považoval za nedôvodnú. Žalovaný sa dostal do omeškania so zaplatením náhrady funkčného platu dňom nasledujúcim po dni, v ktorom bol funkčný plat splatný, splatnosť mzdy bola stanovená podľa Kolektívnej zmluvy tak, že služobný úrad vyplatí funkčný plat štátnemu zamestnancovi pozadu za mesačné obdobie, a to najneskôr v 10. kalendárny deň nasledujúceho mesiaca, žalovaný sa dostal do omeškania 11. dňa nasledujúceho kalendárneho mesiaca, ktorá skutočnosť nebola sporná. Priznal preto žalobkyni zákonný úrok z omeškania z nevyplatenej náhrady funkčného platu v zákonnej výške O trovách konania súd prvej inštancie rozhodol podľa § 262 ods. 1 v spojení § 255 ods. 1, 2 C.s.p.. Poukázal na to, že žalobkyňa mala úspech v konaní o určovanom nároku, že k skončeniu štátnozamestnaneckého pomeru nedošlo (je neplatné), procesný úspech v rozsahu 100 %. V konaní o zaplatenie peňažného nároku mala úspech v sume 18.097,21 eur (zo žalovanej istiny 57.124,21 eur), čo znamená percentuálny úspech v rozsahu 31,68 % a žalovaný mal úspech v rozsahu 39.027 eur, čo znamená percentuálny úspech 68,32 %. Žalovaný má na pomernom rozdelení nárok náhradu trov konania vo výške 36,64 %. Preto podľa pomeru úspechu (100 % - 36,64 %) priznal žalobkyni nárok na náhradu trov prvoinštančného konania v rozsahu 63,36 %. Žalobkyňa však mala plný procesný úspech v odvolacom konaní o určenie neplatnosti skončenia štátnozamestnaneckého pomeru vedenom na Krajskom súde v Bratislave pod sp.zn. 8CoPr/5/2019 a preto priznal žalobkyni nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100 %.

5. Proti tomuto rozsudku podala do zamietajúceho výroku v zákonom stanovenej lehote odvolanie žalobkyňa, ktorá sa domáhala jeho zmeny tak, aby aj v tejto časti bolo jej žalobe vyhovené. Odvolanie odôvodnila tým, že rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci a konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. V prvom rade

namietla, že pre aplikáciu ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce na zistený skutkový stav v danej veci neboli splnené podmienky. Žalovaný síce navrhol v konaní aplikovať ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, a teda navrhol nepriznať jej náhradu funkčného platu za obdobie presahujúce 12 mesiacov, avšak súd prvej inštancie nezohľadnil, že pri tejto obrane mal procesnú povinnosť tvrdiť a preukázať skutočnosti o tom, že sú naplnené predpoklady obsiahnuté v hypotéze danej právnej normy žalovaný. Žalovaný bol však v tomto smere nečinný, neuviedol žiadne tvrdenie zakladajúce oprávnenosť/dôvodnosť ním produkovaného návrhu a následne ani nepredložil žiaden dôkaz, ktorý by podporoval tento jeho návrh. Žalovaný v celom priebehu konania len navrhuje aplikáciu ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce s poukazom na to, že priznanie náhrady platu za 12 mesiacov považuje za dostatočne naplnenú satisfakčnú a sankčnú funkciu uplatneného nároku, nakoľko žalobkyňa v čase nad 12 mesiacov poberala iný príjem, ktorý navrhuje zohľadniť. Jeho povinnosť tvrdiť rozhodné skutočnosti v konaní (bremeno tvrdenia) sa teda obmedzilo len na návrh nepriznať jej náhradu funkčného platu, pretože vykonávala prácu a počas rozhodného obdobia mala iný príjem. Žiadnu ďalšiu argumentáciu ani tvrdenia, z ktorých by bolo možné vyvodiť aplikáciu § 79 ods. 2 Zákonníka práce žalovaný neuviedol. Konštantná judikatúra vytvorila pravidlá, za ktorých splnenia je možné aplikovať ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce v prospech žalovaného. V krátkosti sa jedná o priaznivejšie pracovné podmienky (vrátane mzdových) žalobkyne u nového zamestnávateľa, zohľadnenie z konkrétneho dôvodu tohto ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca. Žalovaný žiadnu z uvedených skutočností netvrdí ani nepreukázal. Súd prvej inštancie na prejednávanú vec aplikoval ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce a jej žalobu čiastočne zamietol napriek tomu, že žalovaný neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadne svojej procesnej obrany, čím zaťažil konanie vadou, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Ďalej zdôraznila, že súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil vzhľadom na to, že nevychádzal dôsledne z kritérií pre aplikáciu ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ustálených konštantnou judikatúrou (rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/100/2016 obdobne aj rozsudok Najvyššieho súdu SR sp. zn. 6Cdo/157/2010), podľa ktorej súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci deväť mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Takýto výklad je ústavne súladný nielen z dôvodu, že chráni hodnotu slobody (ako už bolo uvedené vyššie), ale aj z dôvodu, že rešpektuje zároveň najvyššobecnějšíu hodnotu právneho štátu a to hodnotu spravodlivosti. Tejto hodnote zodpovedá poskytnutie ochrany proti bezpráviu a naplnenie všeobecných právnych zásad, podľa ktorých každý je povinný znášať dôsledky svojho protiprávneho konania a nikto nemôže mať prospech z vlastnej nepoctivosti. V tejto súvislosti zdôraznila, že jej pracovnoprávny vzťah k Združeniu miest a obcí Slovenska je odmeňovaný hodinovou mzdou a nie mzdou mesačnou, ako tomu bolo u žalovaného. Pre samotné účely komparácie príjmu, ktorý dosahovala u zamestnávateľa, ktorým je Združenie miest a obcí Slovenska s funkčným platom, ktorý by dosahovala u žalovaného v rozhodnom období je potrebné posudzovať príjem označený v mzdových listoch zamestnávateľa Združenie miest a obcí Slovenska ako „Tarifná mzda Práca v čas. m.“ pre rok 2018 a „Základná mzda“ pre rok 2019. Hrubá mzda, ktorú takto dosahovala a ktorú komparoval súd prvej inštancie v prejednávaní veci, obsahuje aj mzdové zvýhodnenia za výkon práce vo sviatok a sobotu, náhradu za dovolenku a jednorázové odmeny, čo funkčný plat u žalovaného neobsahoval, a preto samotná hrubá mzda, ktorú dosahovala u zamestnávateľa Združenie miest a obcí Slovenska nie je porovnateľná s funkčným platom uvedených v rozhodnutí o plate, nakoľko tento neobsahuje položky ako jednorázové odmeny, náhrady za výkon práce v sviatok alebo náhrady za dovolenku. Súd prvej inštancie navyše porovnával plat dosahovaný žalobkyňou u žalovaného ku dňu neplatného skončenia jej štátnozamestnaneckého pomeru t.j. v roku 2016. Aj uvedeným spôsobom súd prvej inštancie založil vadu konania spočívajúcej v nesprávnom právnom posúdení veci. Poukázala tiež na to, že žalovaný v konaní aj napriek oznámeniu o tom, že skončenie jej štátnozamestnaneckého pomeru považuje za neplatné, jej nepridieval prácu a riadne s ňou skončil štátnozamestnanecký pomer až v roku 2019. S poukazom na ochrannú funkciu pracovného práva ako aj na princíp zákonnosti (Čl. 2 zákona č. 55/2017 Z.z.), podľa ktorého štátny zamestnanec pri výkone štátnej služby a služobný úrad v štátnozamestnaneckých vzťahoch konajú v súlade s Ústavou Slovenskej republiky, právne záväznými aktmi európskej únie, právnymi predpismi Slovenskej republiky, služobnými predpismi a ostatnými vnútornými predpismi. Ochrana štátneho zamestnanca voči konaniu,

ktoré sa považuje za nezákonné, zaručujú zákonom ustanovené práva štátneho zamestnanca, bolo na žalovanom, aby tvrdil a preukázal dôvody, pre ktoré neumožnil pokračovať žalobkyni v práci. Na základe uvedeného, keďže žalovaný v konaní neunesol bremeno tvrdenia a dôkazné bremeno ohľadne preukázania rozhodných skutočností pre aplikáciu ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce spojených s jeho návrhom na nepriznanie alebo zníženie náhrady funkčného platu za obdobie presahujúce 12 mesiacov a súd prvej inštancie vec nesprávne právne posúdil, keď na zistený skutkový stav nesprávne aplikoval a interpretoval pravidlá na zníženie resp. nepriznanie náhrady funkčného platu za obdobie presahujúce 12 mesiacov vyplývajúce z ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce a vec nesprávne právne posúdil, keď pri komparácii mzdy, ktorý dosahovala žalobkyňa u zamestnávateľa, ktorý je Združenie miest a obcí Slovenska s platom dosahovaným u žalovaného vychádzala z nesprávnych/neporovnateľných údajov, žiadala podanému odvolaniu vyhovieť.

6. Žalovaný vo svojom vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žiadal v napadnutej časti rozsudok súdu prvej inštancie ako vecne správny potvrdiť. Poukázal na závery súdu prvej inštancie, s ktorými sa stotožnil. Zdôraznil, že v konaní navrhol aplikáciu moderačného práva súdu podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, pričom žalobkyňa sama preukázala, že v čase, za ktorý požaduje náhradu funkčného platu (nad 12 mesiacov), poberala príjem. Žalovaný zotrváva na svojom názore, že tým, že súd priznal žalobkyni náhradu funkčného platu za obdobie 12 mesiacov, bola dostatočne naplnená satisfakčná aj sankčná funkcia uplatneného nároku žalobkyne. Konštatoval, že žalobkyňa vo svojom odvolaní neuviedla žiadne nové okolnosti, ktoré by boli spôsobilé zmeniť závery prezentované súdom prvej inštancie vo výrokoch II. a III. rozsudku súdu prvej inštancie. Žalobkyňa mala v priebehu súdneho konania dostatočný priestor na prezentovanie svojich názorov, rovnako aj na predkladanie a navrhovanie dôkazných prostriedkov, mohla sa vyjadriť ku všetkým skutkovým a právnym otázkam, pričom skutočnosť, že súd nevyhovel žalobe v plnom rozsahu nie je dôvodom na opodstatnenosť podaného odvolania.

7. Odvolací súd preskúmal rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti a v medziach uplatnených odvolacích dôvodov, ktorými je viazaný (§ 379 a § 380 ods. 1 C.s.p.), a dospel k záveru, že odvolanie je dôvodné a prvoinštančný rozsudok je nevyhnutné v napadnutej časti zmeniť a aj v tejto časti žalobe vyhovieť.

8. V prvom rade sa žiada pre poriadok uviesť, že súd prvej inštancie vo vzťahu k napadnutej časti skutkový stav veci ustálil dostatočne a správne, vychádzajúc aj zo skutočností, ktoré neboli medzi stranami sporné. Z takto ustáleného skutkového stavu veci vychádzal aj odvolací súd, bez možnosti zopakovať alebo doplniť dokazovanie, keď vzhľadom na obsah odvolacích dôvodov a limity vyplývajúce z ust. § 383 v spojení s § 384 C.s.p. na to neboli splnené zákonom stanovené podmienky. Pokiaľ ide o skutkový stav relevantný pre posúdenie vecnej správnosti rozsudku súdu prvej inštancie v odvolaní napadnutej časti, teda v časti nepriznanej náhrady funkčného platu v súvislosti s neplatným skončením štátnozamestnaneckého pomeru žalobkyne, z vykonaných dôkazov vyplynulo a ani medzi stranami nebolo sporné, že v období, za ktoré žalobkyni nebola priznaná náhrada, bola v pracovnom pomere u zamestnávateľa Združenie miest a obcí Slovenska, vykonávala prácu na základe pracovnej zmluvy zo dňa 29.12.2017 ako finančná manažérka v rámci národného projektu „Modernizácia miestnej územnej samosprávy“. V uvedenom období nemala žalobkyňa výrazne nižší príjem ako mala funkčný plat u žalovaného. Zo mzdového listu za rok 2018 bolo preukázané, že žalobkyňa mala hrubú mzdu 26.436,11 eur (funkčný plat 1.962 eur za 12 mesiacov bol 23.544 eur, zvýšený funkčný plat za rok 2018 v sume 2.112,50 eur x 12= 25.350 eur). Zo mzdového listu za obdobie od 01/2019 do 08/2019 bolo preukázané, že žalobkyňa mala hrubú mzdu 17.778,94 eur, ďalší príjem za 07/2019 v sume 776,25 eur, za 08/2019 v sume 742,50 eur, Pohoda Festival s.r.o. za 07/2019 v sume 150 eur, celkom 19.447,69 eur (funkčný plat 1.962 eur za 8 mesiacov bol 15.696 eur, zvýšený funkčný plat za rok 2019 v sume 2.233,50 eur x 8= 17.868 eur). Na základe takto ustáleného skutkového stavu veci súd prvej inštancie pristúpil k aplikácii ust. § 79 ods. 2 Zákonníka práce, keďže žalovaný sa domáhal nepriznania náhrady funkčného platu nad rámec 12 mesiacov.

9. V nadväznosti na uvedené odvolací súd dospel k záveru, že súd prvej inštancie síce postupoval správne, keď splnenie predpokladov pre žalovaným požadované krátenie alebo nepriznanie náhrady funkčného platu posúdil podľa ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce, avšak toto ustanovenie nesprávne interpretoval, keď, ako to žalobkyňa opodstatnene namieta aj v odvolaní, jeho východiská nereflektujú závery ustálenej súdnej praxe najvyšších súdnych autorít.

10. Podľa rozsudku Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. októbra 2023 sp. zn. 7Cdo/359/2021, uverejneného v Zbierke stanovísk NS a rozhodnutí súdov SR 3/2025 (R 17/2025), ustanovenie § 79 ods. 2 Zákonníka práce treba vykladať tak, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to najmä v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Skutočnosť, že zamestnanec bol vylúčený z cirkvi a stratil predpoklady (spôsobilosť) pre výkon práce duchovenského pracovníka, v dôsledku čoho s ním bol skončený pracovný pomer, možno považovať za to, čo zamestnávateľovi objektívne znemožňuje, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci a vyplácal mu dohodnutú mzdu (rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. októbra 2023 sp. zn. 7Cdo/359/2021). Podľa Nálezu Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 331/2019 z 19. novembra 2019, za predpokladu, že zamestnávateľ v rámci konania, v ktorom zamestnanec uplatňuje nárok na náhradu mzdy v dôsledku neplatného skončenia pracovného pomeru, uplatní nárok na zníženie alebo nepriznanie náhrady mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, je hranica voľnej úvahy súdu pri rozhodovaní o takomto nároku limitovaná rozhodnutím súdu o neplatnosti skončenia pracovného pomeru na základe výpovede, okamžitého skončenia pracovného pomeru alebo skončenia pracovného pomeru v skúšobnej dobe. Pri takomto rozhodovaní preto treba vychádzať z konkrétneho dôvodu toho-ktorého spôsobu skončenia pracovného pomeru stanoveného v § 59 ods. 1 písm. b) až d) Zákonníka práce a so zreteľom na tento konkrétny dôvod zistiť, prečo zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca.

11. Z vyššie citovaných záverov najvyšších súdnych autorít (čl. 2 C.s.p.) je zrejmé, že pre účely posúdenia splnenia predpokladov pre krátenie alebo nepriznanie náhrady mzdy (funkčného platu) podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce sú relevantné dôvody skončenia pracovného pomeru a v kontexte s ním dôvody, pre ktoré zamestnávateľ neumožnil zamestnancovi pokračovať v práci po tom, ako mu zamestnanec oznámil, že trvá na tom, aby ho naďalej zamestnával, resp. zistiť, či na strane zamestnávateľa nastali také skutočnosti, ktoré mu objektívne znemožnili, aby zamestnancovi umožnil pokračovať v práci, a zároveň mu objektívne znemožnili uspokojiť mzdové nároky zamestnanca. Zároveň je nevyhnutné mať na zreteli, že súd môže na žiadosť zamestnávateľa náhradu mzdy za čas presahujúci 12 mesiacov primerane znížiť, prípadne vôbec nepriznať len výnimočne, a to najmä v prípadoch, ak výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru, zaručeného ustanovením § 79 ods. 1 Zákonníka práce, by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Súd prvej inštancie však krátenie funkčného platu žalobkyne za dobu presahujúcu 12 mesiacov založil prakticky iba na zistení, že v danom období žalobkyňa ako zamestnankyňa Únie miest Slovenska dosahovala obdobný príjem, resp. nedosahovala výrazne nižší príjem, než u žalovaného. Táto skutočnosť však sama o sebe nemôže byť dôvodom na nepriznanie ani krátenie funkčného platu, pretože samotné uplatnenie požiadavky na náhradu funkčného platu nepochybne nemôžu viesť k záveru, že by zo strany žalobkyne išlo o správanie v rozpore s dobrými mravmi či zneužitie práva. Keďže iné okolnosti, ktoré by mohli mať relevanciu z hľadiska krátenia či nepriznania náhrady funkčného platu podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce v preskúmvanej veci neboli preukázané ani nevyšli najavo, pričom žalovaný takéto okolnosti ani netvrdil, súd prvej inštancie vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, keď k takémuto kráteniu pristúpil, hoci na to neboli splnené predpoklady.

12. Z uvedených dôvodov, vychádzajúc zo záverov ustálenej judikatúry najvyšších súdnych autorít, ako už boli citované vyššie, dospel odvolací súd na rozdiel od súdu prvej inštancie k záveru, že na krátenie náhrady funkčného platu žalobkyne podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce neboli splnené predpoklady, a preto bolo potrebné túto náhradu funkčného platu priznať za celé uplatnené obdobie.

13. Nedôvodne v tejto súvislosti žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu poukazuje na to, že tým, že súd priznal žalobkyňu náhradu funkčného platu za obdobie 12 mesiacov, bola dostatočne naplnená satisfakčná aj sankčná funkcia uplatneného nároku žalobkyne. Z hľadiska naplnenia kritérií pre krátenie alebo nepriznanie náhrady mzdy (funkčného platu) podľa § 79 ods. 2 Zákonníka práce, ako vyplývajú z vyššie citovanej ustálenej judikatúry, totiž nie je rozhodujúce, či možno už priznanie náhrady funkčného platu za obdobie 12 mesiacov považovať za dostatočné na naplnenie satisfakčnej aj sankčnej funkcie uplatneného náhradového nároku, avšak to, či tu existujú také výnimočné okolnosti, ktoré by umožňovali

dospieť k záveru, že výkon práva požadovať náhradu mzdy z neplatného skončenia pracovného pomeru by bol v rozpore s dobrými mravmi v zmysle čl. 2 Zákonníka práce. Uvedená argumentácia žalovaného preto nemôže obstáť, keď navyš takého okolnosti žalovaný v konaní ani len netvrdil a samotná skutočnosť, že žalobkyňa ako zamestnankyňa Únie miest Slovenska dosahovala obdobný príjem, resp. nedosahovala výrazne nižší príjem, než u žalovaného, nepochybne na prijatie záveru o uplatnení náhrady funkčného platu za čas presahujúci 12 mesiacov v rozpore s dobrými mravmi nepostačuje.

14. Preto, keď súd prvej inštancie vo vzťahu k napadnutej časti vychádzal z nesprávneho právneho posúdenia veci, nakoľko na základe nesprávnej interpretácie ustanovenia § 79 ods. 2 Zákonníka práce dospel k nesprávnemu záveru o splnení predpokladov pre nepriznanie náhrady funkčného platu žalobkyni za čas presahujúci 12 mesiacov, za stavu, keď výška uplatneného nároku v tejto časti nebol sporná, odvolací súd rozsudok súdu prvej inštancie v napadnutej zamietajúcej časti podľa § 388 C.s.p. zmenil a žalobkyni náhradu funkčného platu priznal aj za zvyšné žalobou uplatnené obdobie.

15. O nároku na náhradu trov (celého) konania rozhodol odvolací súd podľa § 396 ods. 2 C.s.p. v spojení s § 255 ods. 1 C.s.p. a žalobkyni, ktorá mala v konaní v konečnom dôsledku plný úspech, priznal proti žalovanému nárok na náhradu trov (celého) konania, a to v celom rozsahu. O výške náhrady trov rozhodne súd prvej inštancie po právoplatnosti rozhodnutia, ktorým sa konanie končí, samostatným uznesením, ktoré vydá súdny úradník (§ 262 ods. 2 C.s.p.).

16. Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0

Poučenie:

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov, ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu, strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník, v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie, rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 C.s.p.).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu, ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 C.s.p.). Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 C.s.p.).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada, je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b). Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 1, 2 C.s.p.).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 C.s.p.).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy. Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 1, 2 C.s.p.).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 C.s.p.).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 C.s.p.). Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa, alebo ak je dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná, má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 C.s.p.).

Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže dovolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie dovolania (§ 430 C.s.p.).